

Wintersport 2016

De Disney borrel

De minor van Carmen

Voorstelrondje bestuur

Verhalen uit de wetenschap

COLOFON

Anthropos

Jaargang 13
Nummer 3
februari 2016

Anthropos is het verenigingsblad van Mens, de Medisch Natuurwetenschappelijke Studievereniging.

Oplage

100 exemplaren
1^e druk

Drukker

BladNL

Contact

redactie@mens-vu.nl

RedacCie:

Rouquaya Ayadi
Charlotte van den Brink
Diede van den Broek
Joris van Essen
Charley Ranzijn
Diana Spijkerman

EindredacCie:

Nina Onkenhout
Nienke Sijtsema

De Anthropos is in volle glorie te bewonderen op de website van Mens, www.mens-vu.nl. Hier is niet alleen de omslag in kleur te zien, maar ook de volledige binnekaant!

'Wintersport 2016' blz. 07

'De Disney borrel' blz. 16

'De minor van Carmen' blz. 17

'Voorstelronde bestuur' blz. 19

'Verhalen uit de wetenschap' blz. 22

Woord van de RedacCie	4
Woord van het Bestuur	5
Sjaarskrijtje	6
Wintersport 2016	7
Verrekijker tapes	13
Mens Allround	14
De Disney borrel	16
De minor van Carmen	17
Voorstelronde bestuur	19
Verhalen uit de wetenschap	22
Symposium: NF1 in zicht	23
Column - Charley	25
Fotomuur	27

Woord van de RedacCie

Tekst door: Joris van Essen

Met het begin van een nieuwe jaar ook een nieuwe Anthropos. Mét een nieuwe voorzitter en een aantal nieuwe leden binnen de RedacCie.

Na lang deel te zijn geweest van de RedacCie hebben Roosje, Nienke en Bregje besloten het stokje over te dragen en het werk aan de volgende generatie door te geven. Met het schrijven van dit stukje, wil ik daarom gebruik maken van het moment om onze oud-RedacCieleden te bedanken:

Roosje, bedankt voor het schrijven van de vele leuke stukjes gedurende jouw tijd bij de RedacCie. Nienke bedankt voor het zorgen dat de Anthropos er altijd weer op en top uitzag en in één geheel in de Mens-kamer terecht kwam. En Bregje, bedankt voor het dienen als voorzitter van de RedacCie, het achter onze kont aanzitten zodat we de deadline maar mochten halen en het schrijven van de stukjes.

Met het overgaan op een nieuwe commissiesamenstelling zijn er natuurlijk ook een aantal veranderingen. Verderop in de Anthropos, vinden jullie verschillende nieuwe rubriecken, waaronder de verrekijker tapes en het sjaarskrijtje. We hopen met deze vernieuwingen jullie leesplezier te vergroten en horen graag van jullie hoe het bevalt.

Dit gezegd hebbende wens ik jullie veel leesplezier in de nieuwe Anthropos!

Liefs,
Joris

Woord van het Bestuur

Tekst door: Susanna Halman

Allerliefste Leden van Mens,

Het was weer zover, de wissel van het bestuur heeft plaatsgevonden. Daarom nu een nieuw bestuur met een nieuw 'Woord van Bestuur'. Uiteraard is dat niet het enige wat is veranderd, wij proberen als nieuw bestuur uiteraard een frisse wind te laten waaien binnen Mens. Terwijl ik dit schrijf zijn we alweer bijna een maand bestuur en we hebben al heel wat dingen meegemaakt, zoals de Constitutieborrel waarop veel gebrast is en we veel andere besturen hebben leren kennen. Alle lieve leden die aanwezig waren nog heel erg bedankt voor jullie gezelligheid!

We zijn als bestuur in deze maand al dicht naar elkaar toe gegroeid, we leren elkaar steeds beter kennen en tot nu toe bevalt het heel erg goed! Helaas ben ik zelf de afgelopen tijd wel een beetje ziek geweest en heb ik een weekje genoten van de wintersport, waardoor ik even een aantal vergaderingen aan de zijlijn moest zitten. Gelukkig gaat het al veel beter en zijn we vanaf nu weer compleet. :)

Het besef dat we echt bestuur zijn komt ook steeds meer. We hebben nog steeds heel veel zin om er samen met jullie een heel erg mooi jaar van te gaan maken en dat we als Mens mogen groeien en mooie dingen mogen meemaken. Wij zijn er als bestuur zeker van dat wij dit jaar veel zullen gaan leren omdat wij ook gewone mensen zijn die fouten gaan maken en tegen dingen aan zullen gaan lopen. Daarom hopen wij dat jullie ons erop zullen wijzen als we iets fout doen of als iets beter kan, want daar worden wij als bestuur alleen maar sterker van! Schroom ook niet om altijd vragen te stellen als je iets wil weten, domme vragen bestaan niet, dus schiet dan vooral een van ons aan.

Nou ik heb wel weer genoeg gepraat, nu is het aan de rest van de geweldige mensen die dit mooie blad mogelijk hebben gemaakt! Geniet van deze Anthropolos en van de rest van dit mooie schooljaar met ons samen, want ja we zijn alweer bijna op de helft van het schooljaar en alweer allemaal bijna een jaartje ouder, groter (sommige dan) en wijzer. Veel leesplezier!

Met heel veel liefs,
Susanna Halman
Voorzitter der S.V. Mens

S j a a r s k r i j t j e

Tekst door: Joris van Essen en Diana Spijkerman

Nieuwe voorzitter, nieuwe leden in de Redactie, dus tijd voor iets nieuws. Hierbij wil ik graag introduceren: Het Sjaarskrijtje. Per Anthropos druk ik één van onze geliefde sjaarsjes een krijtje in de handen. Hiermee krijgen ze maar één opdracht: Schrijf een stukje!

Dit klinkt een beetje grenzeloos, maar dat is het ook. De gelukkige sjaars mag een stukje schrijven voor in onze geroemde Anthropos en mag helemaal zelf bedenken wat hij wil schrijven. Iets heel serieus of simpelweg een lulverhaal om pagina's te vullen, het mag allemaal. Je mag zelf weten en zelf beslissen. Om deze nieuwe artikelreeks af te trappen wilde ik binnen de commissie beginnen. De keuze was snel gemaakt met maar één enkele sjaars in de groep. Nu wil ik graag de rest overlaten aan onze eigen Diana Spijkerman:

De koude wind gaat weer dwars door je heen, waardoor je tot op het bot verkleumt. Het ijs zorgt ervoor dat je moet oppassen dat je niet uitglijdt en de sneeuw dwarrelt vanuit de lucht. Het kan maar één ding betekenen; het is weer winter. En met de winter komt, naast het plezier van schaatsen en wintersport, ook nog iets anders; meelopers. Middelbare scholieren waarvoor de tijd begint te dringen om een studiekeuze te maken. Uit de zee van mogelijke studies moeten ze de komende maanden een beslissing maken welke studie ze de komende jaren willen volgen. Al zitten ze nog maar in de vijfde klas, alsnog zit er nog een klein beetje druk achter. Sommige meelopers weten geheel niet wat ze willen gaan doen en anderen zoeken naar een tweede keuze. De laatste categorie meelopers, de 'tweede keuze'-zoekers, zijn de meelopers waar de begeleiders, waar ik er één van ben, het hardste voor moeten werken. Het is ons werk om deze meelopers over te halen dat deze studie misschien nog wel leuker is dan hun eerste keuze.

Aan het begin van het jaar merkte ik al in de collegezaal dat er heel veel mensen zijn waarbij MNW niet hun eerste keuze was. Ongeveer een vierde van de collegezaal was gevuld met studenten die eigenlijk geneeskunde of klinische

technologie wilden studeren. Ik ben één van die mensen. Ik wou eerst klinische technologie gaan studeren, maar was jammer genoeg uitgeloot. Nu ik een halfjaar lang MNW heb gestudeerd heb ik klinische technologie geheel achter me gelaten. Officieel gezien wou ik me voor komend studiejaar nog inschrijven voor de loting, maar doordat ik niet te de druk voelde om mij in te schrijven liet ik de deadline verstrijken. Eigenlijk was ik gewoon te lui en te laat. Maar ik kijk ernaar uit om MNW te blijven studeren de komende jaren. Moet ik wel natuurlijk mijn BSA halen.

Net als bij mij is gebeurd, zou het leuk zijn als we de 'tweede keuze'-meelopers kunnen laten zien dat MNW leuker is dan hun eerste keuze. Leuker dan geneeskunde, klinische technologie of tandheelkunde. Als we met z'n allen ons beste beentje voorzetten, dan kunnen we ze het beste van MNW laten zien. Als ze dan, nadat ze zijn uitgeloot, MNW gaan studeren, is er een kans dat ze niet meer mee willen loten voor volgend jaar. Of ze tenminste laten vergeten om zich weer in te schrijven, wat eigenlijk mijn fout is geweest.

Wintersport

2 0 1 6

Tekst door: Joris van Essen

Het is eind januari 2016 en het is weer tijd voor de jaarlijkse wintersport van Mens.

Zelf ging ik voor het eerst mee. Geen flauw benul hoe geweldig het ging worden, aangezien ik nog nooit een snowboard of ski aangeraakt had, afgezien van een verjaardagsfeestje op mijn 7e.

Ik heb nooit geweten dat er zo ongelooflijk veel kan gebeuren in een week, maar toch is het zo. De piste op met z'n allen, de lessen, de avonden in het huisje en de feestjes. Zoveel indrukken dat het bijna niet te benoemen valt, maar toch wil ik het proberen:

Daar gingen we, met z'n allen in de bus. Eten bij de Burger King, the Minions kijken en daarna slapen tot we er bijna waren. Om acht uur werden we wakker gemaakt en reden we al door de Alpen. Zelf was ik er nog nooit geweest en wat was het mooi! Al die gigantische bergen met sneeuw op de toppen. Rijdend over de smalle wegen kwamen we half tien aan op bestemming.

Spullen naar boven sjouwen, omkleden in de buitenlucht, spullen huren, lessen regelen, allemaal niet interessant genoeg om te vertellen, dus dat zal ik jullie besparen. Op naar de babypiste en de sleepjeslift, waar al genoeg grappen over gemaakt waren, want vallen, dat ging zeker gebeuren. En daar gingen de Puppies, één voor één, face-forward in de sneeuw. Nu moet ik jullie even uitleggen dat de term Puppies opging voor de nieuwelingen: Bregje, Leandra, Michelle en ikzelf.

Terug naar de sleepjeslift, na een keer of drie proberen kwamen we tot halverwege de piste, waarna er toch weer iemand sneeuw hapte of naar rechts de piste afschoof. Na nog langer proberen eindelijk boven. Stap 2: Bord vastmaken en ontstaan. Dit was alweer een hele opgave die gepaard gaat met het steeds weer vallen door gebrek aan evenwicht onder de Puppies. Was dat eindelijk onder de knie, toen kon het echte werk beginnen, roetschend naar beneden. Zonder te vallen zou je hopen, maar nee, dat ging niet op. De sneeuw lag veel te lekker en zelfs het vangnet aan de zijkant van de piste bleek niet gespaard.. yep, that was me..

Dat was de eerste dag op de piste, lekker naar binnen de warmte in en douchen.

Hoopten we in ieder geval. Dit ging niet op, want we hebben nog anderhalf uur op de sleutel moeten wachten door het zeer praktische Franse systeem. Kwart over zes konden we eindelijk ons huisje in. Terwijl een aantal boodschappen gingen doen ging de rest schoonmaken, want denk maar niet dat de studenten voor ons het huisje netjes schoongeboend achterlieten. Maar ja, genoeg gezeurd. Ik zei dat het een leuke week was, dan moet ik dat wel waar gaan maken.

Die avond hebben we heerlijk pasta gegeten, dat ging er wel in na die lange dag op de piste en vermoeiende busreis. Niet lang daarna gebeurde het, we kwamen erachter dat het slot van de wc niet goed werkte. "Hoe?" vragen jullie dan. Nou heel simpel, er zat iemand in en die kwam er niet meer uit. Met behulp van een schroevendraaier is de bevrijdingsactie toch geslaagd. Soms echter werkte het slot wél mee en dus werd de deur nog gewoon in het slot gedraaid. Dit levert een groot aantal personen op die dan toch vast zijn komen te zitten. Hieronder de top 3 personen die het vaakst vast hebben gegeten in de wc.

1. Leandra
2. Marjolein
3. Bregje

Een heel mooi lijstje al zeg ik het zelf, zeker met de gedachte in het achterhoofd dat zelfs in licht beschonken toestand onze oud-secretaris der SV Mens, onze eigen Diede, zelf geen enkele moeite had met dit slot. Dit lijstje kan veel langer zijn, maar dit is toch echt de top 3. Het opgesloten zitten ging zelfs zo ver dat het de laatste drie dagen verboden was de deur op slot te doen.

Dag twee. Ik word wakker gemaakt van het geklink van bestek, want ik ben de gelukkige die in de woonkamer mag slapen. Snel opstaan, bed inklappen, aankleden en aan het ontbijt. Daarna de piste op en nog een paar keer de piste af tot

de eerste les begint. Terwijl de Puppies beneden blijven gaat de rest met de stoeltjeslift naar boven het gebied in. Om 11 uur begint de eerste les. Met z'n vieren en nog zeven anderen wachten we op onze leraar, die zich voorstelt als Jeremy. De les is nog niet begonnen of twee man verlaat ons al en gaat naar de gevorderden groep. Toen waren we nog met z'n negenen. Op naar de uber-trage sleepjeslift aan de rechterkant van de piste waar we wél zonder vallen tot bovenaan komen. Leunen op je goede been, roetschen en nog meer roetschen, en aan het eind de beginselen van de befaamde bochtjes. Les één is voorbij.

Tijd voor een broodje in het huisje. Michelle en ik gaan verder oefenen met wat we geleerd hebben. Bregje en Bart gaan de piste op en Leandra, die de dag daarvoor zo hard op haar stuitje gevallen is dat ze nauwelijks kan gaan zitten en opstaan, laat staan nóg meer boarden, blijft thuis. De sneeuw is niet ideaal dus als we vallen, vallen we hard. We gaan tot half vijf door en besluiten terug te gaan naar ons warme onderkomen. Daar aangekomen horen we dat het eerste echte slachtoffer van de sneeuwboarden, zoals Diede ze tot vervelends toe noemt, is gevallen. Bregje is tijdens de laatste afdaling van die dag flink gevallen en heeft haar knie verdraaid. De skiër die tijdens dit ongelukkige moment ook gevallen is komt naar boven en terwijl hij vraagt of het gaat valt hij en krijgt Bregje een flinke knuffel. Hierna gaan Bart en Bregje ook naar het huisje en zijn we met z'n allen weer compleet. De rest is al iets eerder terug gegaan door de slechte sneeuw van die dag.

Heerlijk avondeten en 's avonds naar Le Chalet, de lokale bar. Bier drinken en nieuwe mensen leren kennen. Het leukste nieuwe contact van deze avond bleek Kathleen. Studeer- en woonplaats: onbekend. Wel aanwezig: een zeer grote interesse in onze eigen Wieger. Na het begin van een gesprek moest de naam worden geraden en wist Wieger heel subtiel aan te geven dat hij niks van haar wilde. Hij deed dit met de zin: "Heet jij Ingrid?". Dit viel niet in goede aarde natuurlijk, wat ook de bedoeling was, maar weg ging ze niet. Wieger wist duidelijk te maken dat hij bezet is, maar dit mocht niet baten. Kathleen, dit was haar echte naam, bleef achter hem aanlopen en zocht zelfs op het après-ski feest van Dinsdag weer contact. Wieger ging goed door met het ontlopen en afschuiven

van deze dame en we zagen haar voor het laatst nog even in de bus naar huis, waar meer dan een 'hoi' er niet meer uit kwam. Dit was het verhaal van Ingrid en staat op nummer twee in de top 3 stalkers van de week. Nummer één op de lijst bespreek ik straks en nummer drie is bij sommigen wel bekend. Dit was de vriend van Leandra en die heeft deze plaats zeer verdiend weten te bereiken met een mooi aantal sms'jes van ongeveer 15 á 20 per dag. Wel waren we Arnaud erg dankbaar voor zijn betrouwbare weersvoorspellingen, zeer gewild aangezien het internet niet geheel aanwezig was in het dorpje, enkel in de bar en bij de Receptie.

Dag drie, maandag. Vroeg uit bed, lekker ontbijten en door naar de piste. Het was heerlijk weer, tijdens onze les voor het eerst met de stoeltjeslift naar boven en bochtjes oefenen op de groene piste. Er gebeurt die dag niet veel bijzonders bij de Pups. Suus en Wieger daarentegen hebben hun eerste van de twee lessen. Anderhalf uur van tevoren krijgen ze van Marjolein een seintje dat het tijd is om terug te gaan voor de les. Het is ongeveer 40 minuten boarden dus dan kunnen ze nog even rustig eten. Marjolein legt heel duidelijk uit welke kant ze op moeten, dat komt wel goed, zou je denken. Echter, het zouden Suus en Wieger niet zijn als ze niet precies tien minuten te laat aankomen bij de leraar. De reden hiervoor? 180° de verkeerde kant op gaan en daardoor flink verdwalen. Een echte kunst als je het mij vraagt, aangezien Marjolein erg duidelijk was en de piste vol staat met hele mooie bordjes die aangeven waar je heen moet. Maarja, eind goed al goed, nog net op tijd en de les ging hartstikke goed naar ik gehoord heb. Tijdens deze les is trouwens de tweede bijnaam geboren, de fransman die onze twee snowboarders les gaf kon Wiegers naam niet uitspreken. In plaats van zijn eigen naam kreeg Wieger de roepnaam: "Oui"!

's Avonds in het huisje lachen om deze verhalen tijdens het eten en daarna spelletjes spelen, waar bijnaam nummer drie ontstaat. Marjolein krijgt de naam "Omar" nadat Madelon, haar enthousiaste teamgenoot dit tijdens het klaverjassen ineens per ongeluk roept. Dat viel bij iedereen goed in de smaak en dan is het natuurlijk logisch dat je niet meer van zo'n naam afkomt.

Dag vier; Dinsdag. Redelijk weer, de sneeuw kan beter maar we mogen niet klagen. De Puppies gaan een paar keer van de blauwe piste voor de les begint en de groep vertrekt weer het gebied in. Voor de Puppies een leuke, maar lastige les met rondjes draaiend de helling af en allemaal andere rare trucjes onder het mom 'meer controle'. Die avond echter krijgen we het verhaal van de week te horen, waar we (sommigen van ons letterlijk) met een biertje voor klaar gingen zitten: De geboorte van Zoef. Dit verhaal was zo mooi dat ik het graag nog even met jullie wil delen.

Jullie moeten namelijk weten dat Suus voor deze wintersport een eigen snowboard had meegenomen, op het begin was deze nog naamloos. Na dinsdag niet meer! Dit zit zo: Nadat de groep een aardig stukje het skigebied in is getrokken besloot Suus de verkeerde afdaling te nemen, om deze daarna weer terug op te lopen. Boven aangekomen gooit zij haar bord naast zich neer, deze glijdt weg dus dan maar aan de andere kant met de bindingen naar beneden. Dit ging echter anders dan gepland. Bij het neerkomen op de sneeuw rolt het bord door en begint te glijden. En verder en verder, zo het ravijn in. Suus springt er nog achteraan, maar mist het bord op een haar. Deze maakt aardig vaart en board zo zonder eigenaar off-piste naar beneden. Bochtjes draaiend en hij sprong zelfs. Dan stopt hij wel ergens, zou je denken, maar nee. Het board glijdt door tot het buiten zicht is. Je kunt je de situatie wel voorstellen. Suus bovenaan de berg, zonder board, zich afvragend hoe ze nu beneden komt en hoe ze dit thuis moet gaan vertellen. Gelukkig voor onze voorzitter is beneden aan het ravijn bij een stoeltjeslift het board opgevangen door één van de mensen daar. Dit weet een van de groepsleden te bereiken en zo is het probleem opgelost. Na deze ongelooflijk mooie actie is Suus haar board omgedoopt tot de zeer verdiende naam: Zoef.

Hierna gingen we nog met een groot deel van de groep naar de Après Ski Party. Er was groots uitgepakt en er werd flink gefeest. Op het podium werd een aanzoek gedaan en er werd "Ja" gezegd. Rede genoeg voor nog meer feesten. Om een uurtje of acht terug naar het huisje en eten. Daarna gaat iedereen zijn eigen weg. Diede en Suus gaan naar Le Chalet voor nog meer feesten. Een aantal van ons gaan slapen en de rest socialiseert nog even een paar uur tot er geslapen gaat worden.

Dag vijf: Woensdag. We zijn al over de helft van de eerste week, wat gaat de tijd toch snel. We gaan met z'n allen de piste op en zien geen steek door de mist. Later op de dag gaat het sneeuwen en het blijft zo tot de volgende dag.

De les van de Puppies begint en we gaan met z'n vijven, want met zo weinig zijn we over, wat drinken in de bar en voor het eerst wat verder de pistes op. 's Middags na het middageten stopt bijna iedereen ermee door het slechte weer. Alles is nat en dat maakt het veel te koud. Er is een rustig middagje en stalker nummer 1 op het lijstje komt in beeld. Suus heeft de avond ervoor een jongen haar nummer gegeven en krijgt vanaf dat moment een gemiddelde van tien sms'jes per dag. Dit verdient zeker de eerste plek, boven Kathleen en Arnaud. Hij krijgt de naam Zotte Daffy onder ons en er wordt veel om gelachen. Het zit onze kersverse voorzitter niet mee; Zoef én Zotte Daffy, dat allemaal in twee dagen. En alsof dat nog niet genoeg was gebeurt er het volgende: De vaatwasser is al de hele week stuk, dus er zou al de hele week een reparateur komen. Wanneer? Exact op het moment dat onze perfect Franssprekende Suusje alleen thuis is. Met een klein beetje 'steenkolen-Frans' weet ze de

enkel Franstalige reparateur duidelijk te maken dat de vaatwasser stuk is, maar verder gaat niet lukken. Gelukkig komt Madelon net op tijd binnen om de spanning te doorbreken. Met al het Frans dat ze in huis heeft komt alles goed en weet de reparateur precies wat er aan de hand is. De vaatwasser zou echter niks mis mee zijn, dus daar hadden we niet veel aan helaas. De rest van de dag verloopt rustig. Het eten is lekker, het is binnen lekker warm en er worden spelletjes gedaan tot het slapen.

Dag zes: nog drie dagen op de piste te gaan. Het heeft de hele nacht gesneeuwd en er is wel een centimeter of 40 bijgevallen. Heerlijk!!! We gaan met z'n allen naar boven en splitsen boven weer op. De les van de Puppies begint, met de sleeplift naar boven. En toen stond het liftje stil. Na vier minuten voelde ik mijn tenen niet meer, dus ik dacht: ik ga wel lopen. Ik maak mijn voeten los en laat het liftje gaan. En ja, je raad het al, na tien meter lopen doet hij het weer. Daar loop ik dan, nog een meter of 50 te gaan. Helemaal kapot kom ik boven aan en krijg ik te horen dat we off-piste gaan. Supergaaf natuurlijk! Maar als je dan eenmaal tot je knieën in de sneeuw stilstaat, nét te ver van de piste om ernaartoe te kruipen, slaat de vermoeidheid toe. Gelukkig valt de tiefsneeuw na elke poging om op te staan heel zacht, dit maakt al het lijden iets draaglijker. Daarnaast ben ik niet de enige die moeite heeft, dus voel ik me iets minder slecht. Voor en achter me ligt de rest van het groepje ook in de sneeuw en met veel moeite komen we met z'n allen weer op de piste. We proberen het nog een keer en het gaat steeds beter. Daarna is het tijd om weer terug te gaan. Het is ijskoud en het is tijd voor een lekker warme lunch.

's Middags toch weer de piste op, want ondanks de kou is het heerlijk snowboarden en skiën. Diede en Wieger als enige zonder sjaal en hier krijgen ze spijt van. Zo'n stoeltjeslift is toch best koud en eenmaal boven aangekomen zijn de inmiddels na een halve week gegroeide baarden volledig wit van het ijs en de sneeuw. Ik kan mij best voorstellen hoe koud dit is geweest. De groepen splitsen zich en de Puppies gaan voor het eerst van de rode piste! Heel trots natuurlijk zijn we zonder kleerscheuren beneden aangekomen. Verderop het gebied in gaan Bart en Diede van de zwarte piste! Naar de verhalen ben ik al blij dat ik er niet eens in de buurt ben geweest, zo stijl was het. Diede is nog knap gevallen, maar

wist na een halve koprol/val achterover weer controle te krijgen over zijn board en houdt hier op wonderbaarlijke wijze niks aan over.

's Avonds eten we pannenkoeken, want het restaurant waar we wilden eten zat helemaal vol. Heerlijk gegeten, lekker gekletst, spelletjes gedaan en aan het eind van de avond nog met een klein groepje naar Le Chalet.

Dag zeven: Vrijdag. Het is heerlijk weer en de zon schijnt. Dit wordt een mooie dag. De Puppies gaan lessen en 's middags naar st. Sorlin met de bus om daar eens te proeven van het mooie uitzicht op andere pistes. De rest van de groep trekt verder het gebied in en iedereen geniet! Bart maakt mooie filmpjes van iedereen en filmt zelfs het mooiste en waarschijnlijk ook pijnlijkste moment van de dag: Zoef was het niet met Suus eens en besloot vol op Bart af te gaan. Met een halve sprong weet Suus zwaar letsel bij onze Bart te voorkomen, maar een flinke crash valt niet te ontlopen. Resultaat? Een paar flinke blauwe plekken en een geweldig filmpje! Verder gebeurt deze dag niet veel bijzonders meer. Er wordt avond gegeten en Weerwolven gespeeld. Tot ieders verbazing overleeft Wieger de eerste ronde en blijkt ook nog een weerwolf te zijn. Helaas wordt dit potje niet gewonnen door de weerwolven. (Ik was weerwolf nummer twee) En om te voorkomen er de tweede ronde wél gelijk uit gestemd te worden neemt Wieger de rol van Bart als verteller over. Er worden nog een paar rondes gespeeld. Hierna besluit een deel van de groep nog uit te gaan en de rest blijft thuis. Er wordt geklaverjast en om een uur of twaalf gaat iedereen lekker slapen.

Zaterdag, de laatste dag. Iedereen vroeg op, spullen pakken, haasten, brood smeren voor de rest van de dag en de busreis en om tien uur het huisje uit. De laatste dag op de piste. Er zijn geen lessen meer dus we gaan voor het eerst echt met z'n allen het gebied in. Het wordt een fijne laatste dag en er gebeurt niet veel bijzonders. Er wordt vooral genoten. Lekker lunchen met z'n allen en daarna weer de piste op. Om drie uur besluiten we naar beneden te gaan en maken ons klaar voor de laatste afdaling. Het waait een beetje, maar het is nog steeds mooi weer. Vastberaden om nog een laatste keer snel naar beneden te gaan doe ik mijn polsbeschermers strakker en daar gaan we. Nog één keer de piste af; blauw, rood en dan weer blauw. Tot

dan toe gaan alles goed. Nog een klein stukje tot de rode en dan.. BOEM, windvlaag op mijn rug en ik maak een flinke faceplant in de sneeuw. Afgezien van flink last van mijn tanden van de klap valt het mee en ben ik dankbaar voor mijn helm en skibril, die de klap grotendeels hebben opgevangen. Even bijkomen en we gaan weer verder. Van de rode, het blijft spannend, maar alles gaat goed. Daarna van de laatste blauwe. Iedereen komt heelhuids aan en dat was het dan... Tijd om onze spullen in te leveren. Een enorme rij, nogmaals door onze praktische zuiderburen. Want het innemen van spullen kost zeer veel tijd als je van elk afzonderlijk board gelijk de bindingen losmaakt voor je verdergaat met de volgende in de rij. Hierna lekker uit eten, pizza, pasta, waar we maar zin in hebben. De planning in het restaurant verdiende geen prijs, maar het eten was heerlijk na zo'n lange dag. En toen was het tijd om onze spullen te halen en naar de bus te gaan. Het is half acht en de bus vertrekt. Iedereen is moe en we vallen in slaap. Half dromend kijken een paar van ons nog naar de film die aanstaat en aan het eind slaapt iedereen.

De volgende ochtend worden we wakker gemaakt en gaan we lekker ontbijten in een snelwegrestaurant. We rijden verder en droppen mensen in Eindhoven en Utrecht. Om tien uur komen we aan op de Europa boulevard. We pakken onze spullen, praten wat na en gaan richting huis. In de auto denk ik na; "Dit was het dan, mijn eerste wintersport. Wat is het snel gegaan en wat was het gaaf!" Langzaam dringt het tot me door dat het echt over is, de vakantie is afgelopen en het is tijd om de draad weer op te pakken. Het is gek om weer terug te zijn, maar op één of andere manier toch ook weer fijn. Nu zit ik thuis en schrijf ik dit stuk, deels

met heimwee naar de mooie Alpen, deels met heel veel plezier door alle mooie herinneringen. Ik heb nu al ruim vier pagina's volgeschreven en jullie zijn het lezen vast al beu. Er is alleen zo enorm veel gebeurd dat ik het niet in minder kan verwoorden. En zelfs nu nog heb ik de helft nog niet eens verteld. Iris die in slaap valt in de sleepjeslift en Michelle die te hard gaat en een bordje omver schuift waar op staat dat je af moet remmen. Hierom nog een paar mooie lijstjes die nog een beeld geven van deze heerlijke, gezellige en geweldige week:

Mislukte tradities

1. 9.00u op de piste
2. Kaasfondueën
3. Drop eet wedstrijd
4. Wieger die er de eerste ronde van weerwolven uit wordt gestemd

Voortgezette tradities

1. Wieger die tot vier keer toe het ravijn in board
2. Suus die vastzit in de tiefsneeuw en enkel op kan staan door zich aan Wieger zijn hoofd op te trekken

Kwijtgeraakte objecten

1. Zoef
2. Ski van Madelon
3. Skistok en helm van Iris
4. Het waterflesje welke Marjolein meerdere keren is kwijtgeraakt maar toch terug is gevonden

Achievements

1. Puppies op de rode piste op dag 6
2. 5x per dag insmeren en nog steeds verbranden
3. Wieger en Suus die 180° verdwalen ondanks de goede aanwijzingen van Marjolein, goede bordjes en goede pistes en dan toch maar 10 minuten te laat komen

Top 3 ongecontroleerde snelheden

1. Zoef
2. Wieger
3. Joris

Koudste momenten

1. Marjolein die een ijspegel in Diede's nek legt
2. Diede en Wieger zonder sjaal in de lift bij -7°C
3. Leandra die tijdens de lunch haar trui uittrekt en de temperatuur op de top verkeerd inschat

Mooiste uitspraken van de week, you get it if you were there

1. Dit gaat te fur
2. Geitenkaas, mijn vrienden!
3. Waterfall
4. Het gaat goed totdat ik val
5. Oh Marjolein! Ik wil met je zoenen op het schoolplein
6. Het zonnetje schijnt, de lucht is blauw, verbranding komt gauw
7. Ohhohoho mar
8. Be the driver
9. Ik ben een kluns
10. Ik zit op de wc
11. It wasn't me
12. Ga je een lucifertje branden?
13. Jongens, ik weet niet wat jullie gaan doen, mar ik ga daarheen!
14. Ik ben alleen thuis
15. "Madelon, er is bezoek"
16. Staat er niet iemand onder de douche?
17. Heet jij Ingrid?
18. Lekker kontje!

Verrekijker t a p e s

Tekst door: Charley Ranzijn

Maandagen zijn welbeschouwd precies hetzelfde als de andere rondjes die de aarde om zijn as draait en die wij als mensheid een naampje hebben gegeven. Hoewel ik met deze realisatie mijn afkeer tegenover het schrijvende concept maandagochtend probeer weg te relativeren, kan niemand er omheen. Maandag blijft een verplicht nummer in de werkweek en met een wekelijks doortastendheid slaat hij het weekend kapot.

Maandag elf januari begon voor mij om zeven uur s 'morgens in het donker dat nog naar de afgelopen zondag rook. Met een kop koffie en een sigaret, een schrijvers ontbijt, ging ik vol goede moed achter mijn laptop zitten om een om negen uur aflopende deadline te halen. Terwijl het zonlicht flirt met het duister van de nacht komt het nieuws als een warme gestuurde drone mijn leven binnen gesjeld en eindigt in mijn koffie. David Bowie is overleden!

De blauwe grauwe maandag strompelt onverminderd onverschillig door en met tegenzin hobbel ik van verplichting naar verplichting. Als ik mijn colleges heb afgewerkt en mijn warmbloedige omhulsel om kwart over vijf naar de achteruitgang van het Hoofdgebouw sleep, verbreedt mijn lijdensweg zich naar het langdradigste van de dag: Verrekijker vergadering. De organisatie van de Verrekijker is een democratisch proces dat zich concentreert in deze vergaderingen, die alle energie uit de participanten zuigen zoals alleen ziekenhuisbezoekjes dat kunnen.

Na drie uur vergaderen zijn we allemaal opgefokt als aangeslagen elektronen en vervallen we zuchtend en steunend terug naar onze natuurlijke staat van zijn. We drinken bier en luisteren zwijgend naar Bowie. Bij de bar staan vier studenten, 3 nette jongens en een meisje. Terwijl ik de koude biervoorraad van de toekomst op pijl breng door de flesjes in de koelkast te zetten, komt het gesprek bij muziek terecht.

Gesprekken over muziek zijn altijd interacties van *namedropping*. Nadat het lijstje te noemen namen

is afgewerkt, Beatles, Stones, Nirvana, the Velvet Underground, Pink Floyd etc, zijn we terug bij Bowie. Als de koelkast bijna vol is, durft het bijna ongeloofwaardige blonde meisje zich te mengen in het gesprek. "ehhhh" De pauze die ze onhandig laat vallen is slechts een voorbode. "wie is David Bowie eigenlijk?"

Als de koelkast deur dicht slaat, gaat het licht binnen ook uit. We zijn weer terug bij het benoemen van de groten maar nu met een vraagteken na elke naam. Vol verbroederd ongeloof horen we geen belletje bij haar rinkelen als we naar de bekende weg vragen: Stones? Beatles? Pink Floyd? Bob Dylan? Jimmy Hendrix? De leegte in haar blonde hoofd is ongelofelijk consistent en terwijl haar studiegenoten steeds bozer worden, *hoe kan je de Beatles niet kennen?!*, heb ik medelijden met dit algemeen onderontwikkelde schepsel.

De jongens zingen *All you need is Love* en het meisje zingt mee. Ze glundert want ze kent de tekst, dus misschien houdt de niet-aflatende stroom verbaasde kleineringen op. Ik zing de tekst van (I can't get no) satisfaction. Ook deze vijf woorden zijn bij haar bekend. De jongens, die haar eigenlijk het liefst zonder schandpaal willen nagelen, keuren het goed. Ze hebben niet door dat ze alleen de remix kent.

Als ik mij, in bontjas nep en bruin met een gele jumbo tas vol tropische planten, naar de metro begeef, is de maandag afgelopen. David Bowie is nu nog doder omdat er een blonde tuthola geen idee had en heeft. De laatste peuk laat zijn rook kringelen. Ik tik de askegel in mijn asbak en hoop dat het meisje Jason Derulo en Guus Meeuwis op haar begrafenis laat draaien.

WE COULD BE HERO'S, JUST FOR ONE DAY

MENS

*Puzzels door:
Rouquaya Ayadi*

Woord van de redactie

Lijkt jou het ook leuk om een stukje te schrijven in de antropos? Stuur dan je stukje naar redactie@mens-vu.nl!

			7	5				
	3			4	8		2	
1								6
	4						8	
7	9						3	1
2							7	
5								7
	8		3	2			4	
				6	9			

ALLROUND

Zoek de volgende woorden:

Banken, bar, bass, bestuur, bestuurskamer, bijkomen, brandkast, chill, colaatje, computers, gezelligheid, henk, koekjes, mens, menskamer, oreo, overlast, pooltafel, snoep, spelletjes, streepsysteem, studeren, taart, tosti

E G V L E E X C A S P E T J L R N L M B
 K G T F X O C B S C E E L R A I P R L E
 H M T Q M D A R A S E J T E L L E P S S
 W U E F A N T G S R Y P E S I M L M M T
 H M S W T O E S B R A N D K A S T N E U
 N T R D Y E A R G L N E O K E L B R N U
 P H Q T M B Y R E S H E S W N A R B S R
 R E E V H M T T O D K R M P N A I E O G
 R N B N M O E U E J U D V K E J H E V C
 D S G N K E B E E U E T E C K E S O M O
 N I N B T L N S T I J N S O R E T N D L
 R N Z H L T E S N S U P M M C E H L L A
 F P W S Z E E F K M Y E X P M G S U X A
 T L S S A B L P A A N S D U E T R A A T
 A D I S S K C B T T M H P T O Z S N L J
 D Y S D I E H G I L L E Z E G R D C J E
 A D S L N M I X F A O O R R E C W S E N
 E Q S N M D L I T N G O O S B R O M N K
 Y A H H F E L E S R A J Y P I I T S O T
 I L T I Y E O I R A L Q O I T T R S N D

De Disney b o r r e l

Tekst door: Charlotte van den Brink

Het jaar is weer begonnen, de boeken mogen weer open en het studeren mag weer beginnen. Maar voor we ons weer vol op de studie en het weer vroeg opgaan mogen storten, hebben we lekker gerelaxt.

Dit deden we met een borrel vol met prinsessen, prinses, magie, heksen en tovenaars. Allemaal samengevat in het thema van Disney. Een geweldig leuk thema waar veel aan de verbeelding overgelaten kan worden en veel leukes mee gedaan kan worden. Voorafgaand aan de borrel hadden we natuurlijk ook weer een maaltijd, die dit keer pasta Carbonara was. In de keuken stonden we weer eens gezellig samen met een andere studievereniging. Het eten viel goed in de smaak en voor de vega's was ook een leuke oplossing bedacht: pasta met groenten en cashewnoten. Nadat iedereen zijn buikje vol gegeten had kon het feest beginnen. Er werd een blacklight opgehangen en een paar mensen gingen zich verkleeden.

Ik zelf ging als Roxanne van A Goofy movie. Het was enorm gezellig ook al waren er niet veel mensen aanwezig. En zonder twijfel is het van belang om met een thema als Disney ook een prinses en een prins te kiezen. Voor deze heugelijke gebeurtenis kreeg iedereen een blaadje waar die een naam voor een prins en een naam voor een prinses kon opschrijven. Nadat alle stemmen geteld waren kon de kroningsplechtigheid beginnen. De prins van de avond was Ruud, een leuke dino. Als prinsessen, want ja, er waren er twee, waren Bart, onze lieve

vriend tijgertje, en ik, de verlegen Roxanne. Bart was niet al te blij met zijn nieuw gekregen titel en had al gauw zijn kroon afgestaan aan anderen. Ook werd er weer uitgebreid gedanst en meegezongen met de Disney nummers.

Iedereen had het enorm naar zijn zin en het bleef tot negen uur super gezellig. De borrels met een thema waarbij je iets aan je kleding kan veranderen zijn super leuk en het blijft leuk te zien wat er allemaal uit de kast getoverd wordt. Maar ja, na het merendeel van de jongens van de vereniging in een jurk gezien te hebben blijft er weinig voor de verbazing over. Ik heb enorm genoten van deze borrel en ik vermoed dat ik niet de enige was. Ik zeg prachtig begin van het nieuwe jaar; laat de rest van de borrels dit jaar even gezellig worden en hopen dat het dan weer iets drukker kan worden. Want ja, hoe meer zielen hoe meer vreugd!

De minor van C a r m e n

Tekst door: Carmen van Hooijdonk

Lieve MNW'ers,

Inmiddels ben ik alweer bijna twee weken terug in Nederland. "Waar ben je heen geweest dan?", zullen velen van jullie zich afvragen, MNW studeren doe je toch gewoon op de VU in Amsterdam! Maar nee, er zijn meer mogelijkheden! Namelijk een semester in het buitenland! 6,5 maanden geleden begon mijn avontuur, toen ik 29 juli toch wel een beetje zenuwachtig het vliegveld in Eindhoven op liep op weg naar KOPENHAGEN!!!

Kopenhagen verschilt qua cultuur niet erg van Nederland, ze spreken alleen een andere taal. Ik ben dan ook vaak genoeg aangezien als Deen. :) Maanden van voorbereiding gingen aan mijn exchange vooraf, allereerst moest er een bestemming uitgezocht worden. Een aantal jaren geleden was ik op vakantie geweest met mijn ouders in Scandinavië en dat was me erg goed bevallen. De keuze om richting het Noorden te vertrekken was dus redelijk snel gemaakt. Toen moesten er vakken gekozen worden, want alleen plezier maken zat er niet in, er moesten ook 30 studiepunten gehaald worden ter opvulling van de minor! Uiteindelijk vond ik de leukste en interessante vakken in Kopenhagen en werd de knoop door gehakt om voor 6 maanden naar deze mooie stad te vertrekken! En wat was het leuk! Het was een enorme uitdaging en ik heb onwijs veel leuke mensen leren kennen van overal over de wereld. Kopenhagen is een geweldige stad en elke dag weer werd er een glimlach op mijn gezicht getoverd wanneer ik door de stad aan het fietsen was en kreeg ik een wauw-gevoel van: "ik studeer gewoon in KOPENHAGEN johoe! Super cool!"

Toen ik 29 juli op het vliegveld in Kopenhagen aankwam, werd ik opgewacht door een Deens meisje, die me naar mijn appartement bracht (geregeld via de universiteit)! Het appartement lag in het gedeelte Amager. Ik deelde het met een meisje uit Engeland en twee jongens uit Amerika en Nieuw-Zeeland. De eerste paar dagen ben ik alleen op pad gegaan om de stad te leren kennen en op zoek te gaan naar een fiets want dat is een

belangrijk aspect, wil je als een echte Deen door het leven gaan voor 6 maanden! Er is zelf een competitie tussen Amsterdam en Kopenhagen, wie de meeste fietsen heeft! In een land waar ze een andere taal spreken dan Nederlands, kon natuurlijk een taal cursus ook niet achterblijven en daarom begon ik op 3 augustus met een beginners cursus Deens, om een beetje basis Deens te leren maar vooral om een hoop mensen te leren kennen en dat is gelukt! Binnen een paar dagen had ik mensen van over de hele wereld ontmoet en al een paar leuke contacten gelegd!

In mijn klas zaten mensen uit Amerika, Australië, China, Italië, Duitsland en ga zo nog maar even door! De taal cursus bestond uit 's ochtends les en 's middags een culturele activiteit om elkaar en de stad beter te leren kennen! Na 3 weken sloten we af met een schriftelijk en mondeling tentamen en was het tijd om te beginnen met de echte vakken! Tijdens mijn exchange heb ik de vakken: cellular neuroscience, molecular pathology en neuropharmacology gevolgd. Stuk voor stuk erg

leuke en uitdagende vakken. In totaal waren er 3 tentamen momenten (één in november en twee in januari) en de rest van de tijd waren er colleges, practica en werkgroepen.

Er was zelfs nog tijd over om een kijkje te nemen buiten Kopenhagen, zo ben ik in oktober met 4 internationale vrienden een rondreisje gaan maken door Zweden en Noorwegen. Toen zijn we naar Stockholm, Göteborg, Oslo en Bergen geweest. We hadden geluk met het weer en het waren tien erg mooie dagen, vooral Noorwegen is erg mooi qua landschap! De treinreis tussen Oslo en Bergen schijnt een van de mooiste treinreizen in de wereld te zijn en is dan ook zeker aan te raden, met geweldige panorama's! Binnen Denemarken ben ik ook nog een kijkje gaan nemen in Aarhus, de een na grootste stad in Denemarken (na Kopenhagen) en je kon zelf vanuit Kopenhagen binnen 30 minuten met de trein in Malmö (Zweden) zijn!

Ook in de normale schoolweken was er tijd genoeg om lekker te gaan lunchen met vrienden en in het weekend leuke dingen te ondernemen in Kopenhagen. Vooral in de zomer waren er veel evenementen in de stad, er werden bijvoorbeeld filmavonden georganiseerd in verschillende parken. Uiteindelijk werd het ook pas na de kerst echt koud. Toen ik naar Kopenhagen ging, verwachtte ik vanaf dag 1 regen, regen en nog meer regen, maar uiteindelijk viel dat best wel mee en waren er gelukkig ook een hoop dagen met mooi weer! Maar ja regen was er ook! En sneeuw!

Achteraf gezien zijn de 6 maanden echt voorbij gevlogen! Vooral tijdens en na de feestdagen in december. Ik heb er voor gekozen om tijdens de feestdagen in Kopenhagen te blijven en niet terug

naar Nederland te komen. Daarom ben ik Kerst gaan vieren met een Deens vriendinnetje en haar familie! Erg leuk en fijn om echt opgenomen te worden in hun leven! Ook oud en nieuw was een groot feest in de stad. Overal mensen, vuurwerk en een hoop gezelligheid (oftewel hygge!). Na de feestdagen kon ik beginnen met aftellen tot ik weer terug zou vliegen naar Nederland, aan de ene kant leuk en fijn om iedereen thuis weer te zien, maar ook lastig om deze geweldige tijd achter me te laten en afscheid van al die leuke mensen te moeten nemen. Voordat het zo ver was, moesten er eind januari eerst nog twee tentamens gemaakt worden maar gelukkig heb ik die ook overleefd! Mijn laatste dag had ik gelukkig nog even tijd om een laatste fietstochtje door de stad te maken en gezellig te lunchen met mijn Deense vriendinnen! Daardoor voelde het ook wel extra raar om op eens 's avonds weer op Nederlandse bodem te staan, maar gelukkig went het allemaal snel.

Ik raad het iedereen aan om de stap naar het buitenland te maken! Natuurlijk is het spannend maar uiteindelijk gaat het allemaal vanzelf! Uiteraard mis je soms ook je familie en vrienden thuis, maar die zijn er na 6 maanden gewoon weer en iedereen zit in hetzelfde schuitje waardoor het een stukje makkelijker is! Gelukkig is Kopenhagen ook maar 1 uurtje vliegen dus heb ik ook nog een bezoekje gehad van mijn ouders, zussen en huisgenoten uit Amsterdam! Allemaal geweldige momenten, die ik zeker nooit meer zal vergeten! In de afgelopen 6 maanden heeft Kopenhagen een speciaal plekje gekregen in mijn hart en ik hoop snel weer een keer terug te keren om weer een geweldige tijd te hebben!

Liefs,
Carmen

Voorstelrondje b e s t u u r

Tekst door: Rouquaya Ayadi

Onze studievereniging heeft weer een nieuw bestuur! Hoera! Maar wie zijn deze nieuwe bestuursleden? En hoe goed kennen ze elkaar eigenlijk? De redactie van de Anthropos heeft dit voor jullie nagegaan met een speciaal ontwikkelde vragenlijst.

Ariana over Susanna

Naam: Susanna Halman
Leeftijd: 12
Woonplaats: barendrecht
Eerste indruk op jou: Wie is deze minion?
Leukste vak: Quantum
Stomste vak: Ook Quantum
Voornemen voor Mens: Henk
Grootste blunder: zoef kwijtraken

Vaakst gegoogled: tips and tricks voorzitter zijn
Doen, durf of de waarheid: Doen: naar een college gaan in een cowboy outfit

Susanna over Kiki

Naam: Kiki Taris

Leeftijd: 21

Woonplaats: In het Hilversumse Meent!

Eerste indruk op jou: Een vrolijk meisje met een paardenstaart die altijd wel te vinden is achter haar laptop bij Mens en die soms sarcastisch overkomt terwijl ze dit eigenlijk bijna nooit zo bedoeld!

Leukste vak: ! Leukste vak ooit is alles waarvoor je met computers/apparaten mag werken. Daarom vind ik het ook zo leuk om zelf een microscoop te moeten bouwen.

Stomste vak: Stomste vak ooit is taal. Want ondanks dat ik beter kan spellen dan de meeste mensen vind ik dat ik niet goed ben in spellen dus vond ik dit vreselijk

Voornemen voor Mens: Dat de bestuur kleding geel is, de Menskamer en de bestuurskamer geel geleverd zijn en dat iedereen lekker zijn eigen ding kan doen en zijn studie haalt!

Grootste blunder: Nog een bestuursjaar doen met Susanna als voorzitter

Vaakst gegoogled: Gele stippen/gele auto's/gele panda's/hoe geel kan geel zijn/modieus geel

Doen, durf of de waarheid: Kiki koos voor doen! Waaghals dat ze is, dus hiervoor heb ik gekozen voor de opdracht dat ze bij de eerst volgende borrel (Aprèski) een volledig kabouterplop outfit aan moet doen en dan uiteraard zo goed en uitgebreid mogelijk de kabouterplop dans moet dansen! Dat wordt leuk :)

Kiki over Chavelli

Naam: Chavelli Kensen

Leeftijd: 21

Woonplaats: Almere-Buiten

Eerste indruk op jou: Dit was waarschijnlijk tijdens de boekverkoop vorig jaar en dat weet ik nu niet echt meer... Maar tijdens de sollicitaties heb ik Chav natuurlijk wat meer meegemaakt en op mij kwam ze over als een betrouwbaar en serieus persoon, die prima de taak van secretaris aankan (alhoewel haar nagels me wel onhandig lijken tijdens het typen).

Leukste vak: Van quantum tot moleculu.

Stomste vak: Calculus (omdat ze alles al wist).*

Voornemen voor Mens: Mens een gezellige, actieve vereniging houden, waar plaats is voor iedereen!

Grootste blunder: Op de eerste schooldag drukte ze het brandalarm in omdat ze dacht dat daarmee de deur openging. Maar gelukkig ging het alarm niet af.

Vaakst gegoogled: facebook.com

Doen, durf of waarheid: Doen: Lees “Nooit Meer Slapen” voor het uitkomen van de volgende anthropos ;)

Chavelli over Iris

Naam: Iris Meulman

Leeftijd: 19 jaar

Woonplaats: Amstelveen

Eerste indruk op jou: een vrolijk en enthousiast meisje dat zich altijd leuk kleed. Ze zal wel het zonnetje in huis zijn. :p

Leukste vak: statistiek, maatschappelijke aspecten van de natuurwetenschappen, vakken die met management te maken hebben.

Stomste vak: De stomste vakken zullen wel Quantum zijn en waarschijnlijk Fysica & Medische Fysica 2 haha.

Voornemen voor Mens: Proberen anderen ook het leuke te laten ervaren wat zij binnen de Mens heeft meegemaakt.

Grootste blunder: Hete thee over zich heen gooien.

Vaakst gegoogled: “Hoe kom ik van mijn thee verslaving af?”

Doen, durf of waarheid : Ik daag Iris uit om voor 1 dag haar telefoon of haar sjaal niet kwijt te raken!

Iris over Ruud

Naam: Ruud van der Stappen

Leeftijd: 21

Woonplaats: Amsterdam

Eerste indruk op jou: Vrolijk en spontane jongen, die (als hij het wilt) heel hard en serieus kan werken. Tweede indruk: Ruud en Gertrand zijn samen de fashionista's van het bestuur. Ruud zijn

modebewustheid stijgt tot grote hoogte.

Leukste en stomste vak: Ruud vindt volgens mij werkelijk waar geen enkel vak stom. Hij vond Calculus, Fysiologie en Fysica het leukste (ja, ik weet het verder uit elkaar kan echt niet..)

Voornemen voor Mens: De bruine kleur van de muren in de Menskamer oververven, want nee duuhhh bruin kan echt niet hoor! Misschien is burgundy een goede kleur?!

Grootste blunder: Capabel zijn en 3x uitgeloot worden voor geneeskunde.

Vaakst gegoogled: Burgundy (voor de mensen die dit niet kennen, het is een soort bordeaux rood. Burgundy is onze bestuurskleur, uitgezocht door, jawel, onze fashionista's)

Doen, durf of waarheid: Met oranje geverfd haar en baard op de koningsborrel komen. Okee vooruit, burgundy is ook goed.

Ruud over Gertrand

Naam: Gert Randprins

Leeftijd: Ergens vroeg in de 20, maar relatief oud voor het bestuur.

Woonplaats: Amsterdam West, net buiten de ring.
Eerste indruk op jou: Mijn eerste indruk op Gertrand is alweer bijna vier jaar geleden, maar ik weet het nog als gisteren. Hij was de jongen die precies in dezelfde commissies zat als ik, maar van wie ik nog helemaal niet wist wie het was. Wie was deze miraculeuze dwaas? Toen ik het aan iemand vroeg zei diegene: “Het is die jongen die al 3 dagen in dat koeienpak naar de VU komt.”

Toen wist ik het: Het is die jongen die principiële, lieve, energieke knaap die wel van wat ongein houdt. En hij had een cool afro-kapsel, veel groter dan het nu is.

Leukste vak: Het is voor Gertrand altijd moeilijk geweest een lievelingsvak te kiezen, maar het was altijd een keus tussen twee lichtpunten in zijn carrière: Muziekles van rapper Typhoon op de middelbare school, of de Studieloopbaan begeleiding op de VU, waar hij leerde dieper in zichzelf te kijken en te luisteren naar de enthousiaste en nieuwsgierige jongen met dat uitbundige afro-kapsel dat nog altijd diep binnen in hem leeft.

Stomste vak: Het stomste vak voor Gertrand zal altijd calculus zijn, want Gertrand gelooft niet in “letters in sommetjes”. – Gertrand Prins, 2014

Voornemen voor Mens: Gertrand wil graag dat

Mens bewuster wordt van de aarde en hoe wij met zijn allen met de aarde omgaan. Hij vindt dat de pooltafel voor dit doeleinde beter kan worden vervangen door een diaprojector die non stop door 3 slides heen wisselt:

De aarde, gezien zoals in de tijd dat mensen dachten dat hij plat was.

De aarde, gezien zoals in de tijd dat mensen dachten dat hij rond was.

De aarde, gezien zoals op de Risk kaart.

Grootste blunder: Zijn grootste blunder moet toch wel die keer zijn geweest in jaar 1 van Biomedische Wetenschappen dat hij dacht dat hij een shirt onder zijn trui aan had, terwijl hij zich gereed maakte voor zijn presentatie: "Moeder Aarde: wat wil je nóg meer!?!", maar helemaal geen shirt onder zijn trui aan had en toen in z'n blote bast voor de hele collegezaal stond. Toen na zijn presentatie werd gevraagd waarom hij de presentatie op die manier had gegeven, antwoordde hij met een definitief: "Wellicht."

Vaakst gegogled: "Hoe doe ik een BH uit bij een meisje?"

Doen, durf of de waarheid: Op 1 april een 1-april duik maken in de zee

Gertrand over Ariana

Naam: Arianne ahmadkamehamehameha Mazda

Leeftijd: Ariana leeft in de 21e eeuw

Woonplaats: Owl shitty

Eerste indruk op jou: Ariana leek mij een leuke en spontane meid die graag de afwas zou doen bij een bestuursoverdrachtweekend. (dit deed ze helaas niet)

Leukste vak: Ariana geniet het meest van statistiek, Zij maakt dit bij voorkeur de dag na een cobo, terwijl de smaak van cobokotsjes nog vers in haar

mond zit.

Stomste vak: Wat Ariana heel stom vind is pianoles.

Voornemen voor Mens: Ariana heeft allerlei plannen met Mens, wat heeft mens nog niet? Juist mens heeft nog geen rollerdisco is de menskamer gehad. Dit is Ariana's ultieme plan voor Mens, het omtoveren tot een rollerdiscozaal en een bedrijfje starten waarbij Mens de zaal verhuurt voor rollerdisco. Als zij afgestudeerd is gaat zij verder in de rollerdisco wereld met haar man, Henrik van Wietersberg, de Duitse kampioen rolschaatsen.

Grootste blunder: Ariana's grootste blunder is die keer dat ze op het hamstertje van haar buurjongetje ging staan. Zelf zat Ariana hier niet erg mee, maar haar buurjongetje wel

Vaakst gegogled: Hete mannen in lederhosen

Doen, durf of waarheid: Doen, koop rollerschaatsen

Benieuwd hoe de bestuursleden hun doen, durf of de waarheid opdrachten hebben uitgevoerd? Zet je vast schrap voor de volgende Anthropos!

Verhalen uit de wetenschap

Tekst door: Rouquaya Ayadi

Zwaartekrachtsgolven voor het eerst gedetecteerd!

Na tientallen jaren experimenteren en observeren, zijn er eindelijk, op 14 september 2015, zwaartekrachtsgolven waargenomen! Dit is een kromming in de ruimtetijd, wat zich als een golf voortplant. Wauw!, hoor ik je al denken. Dat is zo awesome! Maar wat zijn dat nou voor golven?...

We beginnen even bij de algemene relativiteitstheorie van Albert Einstein. Dit is een theorie die de zwaartekracht beschrijft als een eigenschap van de ruimtetijd (dus de ruimte én de tijd gecombineerd). De theorie voorspelt dat objecten met een zware massa of grote energie een kromming veroorzaken in de ruimtetijd en daarmee de beweging van vrije deeltjes beïnvloeden. Licht is een voorbeeld van zo'n deeltje, maar wij eigenlijk ook. De aarde veroorzaakt door haar massa een kromming, die wij als zwaartekracht ervaren. Eigenlijk vallen wij dus de hele tijd naar de aarde toe omdat de ruimtetijd om ons heen zo krom is. Maar de theorie voorspelt ook het bestaan van zwaartekrachtsgolven.

Deze golven ontstaan als grote objecten door de ruimtetijd bewegen en dus de hele tijd 'hun zwaartekracht meenemen' of als er ergens in het heelal een explosie of implosie plaatsvindt. Een explosie kan optreden als een ster al zijn brandstof verbruikt heeft. In sommige gevallen is de kern van de exploderende ster zo zwaar dat het als gevolg van zijn eigen zwaartekracht implodeert en een zwart gat vormt. En nu komt het speciale geval waar de gedetecteerde golven vandaan komen: twee zwarte gaten zijn heel lang geleden (meer dan een biljoen jaar) verenigd. De botsing tussen de twee gaten was zo hard dat het een schudding heeft veroorzaakt in de ruimtetijd. Een trilling, dat na al die jaren de aarde voorbij zwom.

Bron: <http://www.sciencemag.org/news/2016/02/gravitational-waves-einstein-s-ripples-spacetime-spotted-first-time> op 11.02.2016

Het verschil tussen jong en oud: het zit em in je hersengolven

De hersenen van jonge en oude mensen werken gewoon anders. Dat is eigenlijk algemeen bekend. Je hersenen maken constant nieuwe netwerken aan tussen je neuronen en die zijn nou eenmaal anders als je een dagje ouder wordt, maar we snappen eigenlijk nog niet hoe dat verandert en wat de invloed ervan is op bijvoorbeeld het geheugen. Een nieuwe studie in het Rotman onderzoeksinstituut laat zien dat de hersenen van jongeren en ouderen anders werken als ze precies dezelfde geheugentest doen.

De onderzoekers hebben gebruik gemaakt van MRI (daarmee visualiseer je de anatomie en structuur van de hersenen) en MEG (om het magnetisch veld te meten dat ontstaat bij hersenactiviteit) om verschillen in de hersenen te detecteren tussen twee groepen van gemiddeld 24,8 en 65,9 jaar oud. Het onderzoek laat zien dat er grote verschillen zijn in de activiteit van de hippocampus (geheugen en herinneringen) en de neocortex (zicht, gehoor, aandacht en 'high-level' denken) tussen beide groepen.

Hoewel er minimaal verschil was in de structuur van de hersenen en terwijl beide groepen even goed waren in het uitvoeren van de geheugentests, was er een groot verschil gemeten in de hersengolven. De hersengolven in de hersenen van de jongeren waren langzaam, zogenaamd theta golven, terwijl in de hersenen van de ouderen snelle alpha golven waren gemeten. Meer onderzoek hiernaar is natuurlijk nodig, maar mogelijk biedt dit verschil een mogelijkheid om cognitieve achteruitgang te screenen en in een vroegere fase te diagnosticeren.

Bron: Renante Rondina, Rosanna K. Olsen, Douglas A. McQuiggan, Zainab Fatima, Lingqian Li, Esther Oziel, Jed A. Meltzer, Jennifer D. Ryan (2015), Age-related changes to oscillatory dynamics in hippocampal and neocortical networks, *Neurobiology of Learning and Memory*

Symposium: NF1 in zicht

Tekst door: Charlotte van den Brink

Voor ik kan vertellen wat er bij het symposium besproken werd en hoe het was moet ik eerst maar uitleggen wat NF1 is. NF1 is kort voor Neurofibromatose type 1, ook wel onder doctoren de ziekte vanrecklinghausen genome. Het is een zeldzame ziekte en komt ongeveer 1 op de 3000 keer voor. Dit betekent dat er in Nederland ongeveer 4000 tot 6000 mensen met NF1 zijn. Hierbij is een mutatie opgetreden op chromosoom 17q11,2. Op deze plek wordt het neurofibromine aangemaakt. Door deze mutatie wordt geen of nauwelijks neurofibromine gevormd, waardoor op sommige plekken in het lichaam ongelimiteerde celgroei kan ontstaan. Het is een zeer uitgebreide aandoening die kan voorkomen als een onschuldige aandoening met milde huidverschijnselen tot een gecompliceerde ziekte. NF1 heeft niet alleen een fysieke uiting maar ook een mentale uiting. Om NF1 in zijn geheel uit te leggen met alle mogelijke vormen en verschijnselen zal ik deze hele anthropos kunnen vol schrijven zelfs als ik me alleen bij de meest voorkomende symptomen zou houden.

Nu er een beetje kennis is over wat NF1 is kan ik gaan vertellen over het symposium zelf. Het was ingedeeld in een ochtend en een middag programma, met in de ochtend sprekers die vertelden over hun inzichten en werk met NF1, dit deel van de dag was vooral bedoeld voor artsen en studenten. Natuurlijk waren ouders ook van harte welkom, maar het was redelijk medisch gericht. En in de middag workshops: deze waren vooral gericht op mensen die zelf NF1 hebben of ouders van een kind met NF1.

De ochtend begon met een inleidend praatje van Dhr. T. Akkermans, voorzitter van de NfVN (neurofibromatose vereniging Nederland) en hij legde ook uit dat dit symposium zich vooral zal focussen op NF1 en minder op NF2 gezien over NF2 minder bekend is en vrij weinig onderzoek naar gedaan kan worden. Dr. R. Oosterbrink leidde het eerste deel van het ochtend programma in met als overkoepelend thema: Genetische blik op NF. Vervolgens kregen we een spreker Dr. R. van Minkelen, klinisch moleculair geneticus. Erasmus

MC, Rotterdam. Hij vertelde over hoe de genetische diagnose wordt gedaan nadat er een klinische diagnose voor NF1 is gegeven. Hij legde uit hoe hij op basis van de exonen in het DNA keek naar mogelijke mutaties. Ook vertelde hij dat dit niet al te eenvoudig was gezien niet elke mutatie een indicatie is voor NF1. Als de mutatie in de intronen zit in plaats van in de exonen kan een verkeerde diagnose gesteld worden. Wanneer duidelijk NF1 lijkt uit de klinische diagnose kan er worden gekeken om het DNA naar Belgen te sturen, waar zij op basis van RNA kijken naar een mutatie die NF1 indiceert.

De volgende spreker was Dr. M. Vreeburg, klinisch geneticus, Maastricht UMC. Zij vertelde over mozaïcisme bij NF1 en de differentiaal diagnose. Zij legde uit dat er ook in zeldzame gevallen mensen met maar op een paar plekken in het lichaam NF1 kunnen hebben, hoe dit kan gebeuren en hoe de diagnose voor deze mensen anders is gezien niet via het bloed de genetische diagnose kan worden vast gesteld.

De laatste spreker in het eerste deel van de ochtend genetische blik op NF werd gegeven door Prof. Dr. E. Legus, klinisch geneticus, UZ Leuven, België. Hij vertelde over de specifieke NF syndromen en tumorgenetica. Op dit punt was ik mijn aandacht een beetje kwijt gezien ik al 2 uur actief aan het luisteren was.

Na Prof. Dr. E. Legus was er een korte koffiepauze waarbij even met de sprekers gepraat kon worden en met medemensen om te zien uit welke interesse de meeste mensen waren gekomen. Ik heb met een aantal ouders gesproken met een kind tussen de 2 en 4.

Het tweede deel van de ochtend ging over focus op plexiforme neurofibromen en werd ingeleid door Drs. B. J. Sibbers. Om te begrijpen wat plexiforme neurofibromen zijn is de uitleg wat neurofibromen zelf zijn vereist. Neurofibromen zijn goedaardig gezwellen die zijn opgebouwd uit zenuwweefsel (neuro) en bindweefsel (fibroma). Ieder mens

met NF1 krijgt neurofibromen, het is echter niet te voorspellen hoeveel neurofibromen een individu zal krijgen. De plexiforme neurofibromen zijn twee van de vier typen neurofibromen die er zijn: cutane-, subcutane-, nodulair plexiforme- en diffuus plexiforme neurofibromen. De plexiforme neurofibromen zijn erg complex en groeien langs de zenuwwortels en grote zenuwen. De nodulair plexiforme neurofibromen groeien langs de wervelkolom en kunnen door groei druk op het ruggenmerg geven en pijn en uitvalverschijnselen veroorzaken. Deze fibromen zijn vaak rond van vorm maar kunnen zich ook als een kralensnoer vormen. De andere vorm diffuus plexiform heeft geen duidelijke begrenzing en komen overal voor. Deze fibromen hebben een kans van 1 op 10 om zich te ontwikkelen tot kanker. Het symposium focuste zich vooral op de nodulair plexiforme neurofibromen.

De eerste spreker hier was Dr. W. Taal, neuro-oncoloog, Erasmus MC. Hij is tevens ook de behandelend arts voor volwassenen met NF1 en ziet de meeste patiënten op jaarbasis. Hij vertelde over de Diagnostiek bij plexiforme neurofibromen. Hij vertelde ook over hoe mensen in de gaten werden gehouden met NF1 en als er een plexiform neurofibroom aanwezig was, hoe hier het best op gelet kan worden, gezien jaarlijks een scan maken geen optie is. Hij zei dat er vooral opgelet moest worden op uitstralende pijn en uitvallen van lichaamsfuncties dat dan een scan en mogelijk operatieplan het handigst was.

De tweede spreker was Prof. Dr. M.J.A. Malessy, hoogleraar Zenuwchirurgie, LUMC. Hij vertelde over het (plexiforme) neurofibroom bij de NF1 patiënt: chirurgie ja of nee? Gezien de plexiforme neurofibromen zich om en in zenuwbanden vormen, word vaak op basis daarvan in combinatie met een CT-scan gezegd dat opereren onmogelijk is door risico van het verliezen van de lichaamsfunctie. Dit is echter niet het geval: er kan wel degelijk worden geopereerd, omdat er meerdere zenuwbanden aanwezig zijn voor een bepaalde functie en het fibroom zich vaak maar rond maar een deel van deze banen vormt. Daardoor kan de patiënt van zijn pijn af geholpen worden en de desbetreffende lichaamsfunctie bewaard blijven.

De volgende spreker Prof. Dr. I. M. J. Mathijssen. Plastische chirurg, Erasmus MC. Had het over

Neurofibromen in het gelaat; overwegingen voor chirurgische behandeling. Bij haar presentatie liet ze foto's zien van patiënten met neurofibromen in het gezicht die door de tumorgroei de schedel ook veranderde, waardoor de ogen van sommige patiënten veel lager kwamen te zitten dan ze horen te zitten, doordat de oogkas werd vergroot. Zij liet zien hoe ze de gezichten van deze patiënten zo goed mogelijk probeerde te redden. Zij vertelde ook dat de beslissing lastig is en het lastig is in te schatten wanneer opereren het beste is. Het is wel zo dat de functies nooit meer na een operatie helemaal goed worden gezien de spieren vaak te ver opgerekt zijn en de huid van iemand met NF1 werkt toch heel anders.

De laatste spreker over de plexiforme neurofibromen was Dr. C. E. Catsman-Berrevoets, kinderneuroloog, Erasmus MC. Haar spreektijd ging erover of er plaats is voor medicamenteuze behandelingen van plexiforme neurofibromen. Het antwoord hierop blijft onbekend gezien er al veel geprobeerd is, maar er nog weinig resultaat is. Sommige medicijnen leiden bij de ene patiënt tot slinken van het fibroom terwijl het bij de andere patiënt voor groei zorgt. Dit lijkt mij een interessant onderzoekspunt, want: waardoor komt dit? Helaas was daar nog geen antwoord op.

Hierna was de lunch waar weer mogelijkheid was te praten met de andere mensen die het symposium bezochten.

Na de lunch waren er meer mensen aanwezig die zich alleen voor de workshops hadden ingeschreven. De workshops waar ik heen ben gegaan waren: Spotlights op cognitieve en sociaal-emotionele problemen en Het netwerk voor NF1: gedeelde zorg en zorgstandaard.

De eerste workshop waar ik was, was Spotlights op cognitieve en sociaal-emotionele problemen. Dit werd gegeven door Drs. A. Rietman, GZ psycholoog, Erasmus MC en Drs. S. van Abeelen, GZ psycholoog K&J, Kempenhaeghe. Hierbij werd vooral gesproken over de onzichtbare kant van NF1 ofwel de mentale problemen. Hierbij kwam naar voren dat moeilijk leren (lezen, rekenen en schrijven), aandachtsproblemen, autisme spectrum syndroom (ass), depressie en angststoornissen veel voorkomend waren bij NF1. Aandachtsproblemen komen 40%-60% meer voor bij mensen met NF1 in

vergelijking tot mensen zonder NF1. Dit uit zich dan voornamelijk in moeite met het richten, verdelen en volhouden van aandacht voor een onderwerp. ASS komt dertig keer vaker voor onder mensen met NF1 dan onder de bevolking zonder NF1. Hierbij hebben ze voornamelijk moeite met contact maken. Ook lijdt 30% van de mensen met NF1 aan een depressie terwijl dit voor de rest van de bevolking een geschatte 5% is. Ook is geconstateerd dat mensen met NF1 vaker last hebben van stemmingswisselingen en angstklachten. Vaak zijn mensen met NF1 eerder vermoeid. Ook ligt het gemiddelde IQ onder mensen met NF1 rond de 90 in plaats van rond de 100 zoals bij de rest van Nederland. Iets wat ook geldt voor mensen met NF1 is dat de motoriek minder is, waardoor ze veel moeite hebben met schrijven, tekenen en sporten. Dit werd leuk gedaan door middel van een quiz.

De tweede workshop was: Het netwerk voor NF1:

gedeelde zorg en zorgstandaard. Dit werd gegeven door Mw. I. Vajda, VSOP. Hierbij werd gekeken hoe het consult tussen arts en patiënt beter kan en waar beiden tegenaan lopen. De belangrijkste punten waren, dat een arts zich beter moet voorbereiden op wie de patiënt is, en aan het begin van het consult moet samenvatten wat de vorige keer is besproken, wat er nu gaat worden besproken en aan het eind van het consult de belangrijkste dingen samenvat. Ook kwam eruit dat vaak de tijd die er is te kort is omdat mensen met NF1 vaak meer tijd nodig hebben zich ergens op hun gemak te voelen en te vertellen hoe het echt met ze gaat.

Hierna was een borrel waar ik helaas niet aan kon deelnemen omdat ik weer op tijd naar huis moest. Het was een zeer informatieve dag en ik heb er veel van geleerd. Ik heb na deze dag nog meer zin om met deze opleiding te werken naar een baan in het NF1-onderzoek.

C o l u m n - C h a r l e y

Tekst door: Charley Ranzijn

Het leven is een aaneenschakeling van verwachtingspatronen, sociale conventies en afspraken. Allemaal hulpmiddelen om de menselijkste van alle lasten iets draaglijker te maken. Het probleem dat ik hier probeer te benaderen heeft te maken met een eigenschap van ons bewustzijn, dat we allemaal hebben. We zijn, ieder voor zich, een individu en dat is eigenlijk helemaal geen handigheid. Maar hoewel menselijke problemen bijna altijd hun oorsprong vinden in het "ZIJN", lijkt het knelpunt meestal te liggen bij het etaleren. Hoe geef je een houding aan de eigenschappen, gevoelens en gedachtes die je bent, hebt of wilt hebben. Gek zijn is niet zo erg als gek de maatstaf is.

Als ik met mijn ongekamde haren, rokend en meestal te laat, de oversteek van het metrostation Boelelaan naar de collegezaal en banken waag, voel ik mij dichter. De Vrije universiteitsdichter.

Het hebben van een titel, een aanhef is net zo geruststellend als het hebben van een naam. In een enkel woord ligt besloten wat en wie jij bent. Als ik door de VU'schrikkelijke gangen loop ben ik Charley maar voel ik mij Tijdelijke Toon. En te laat, op kisten en in een bontjas valt precies in het poëtische verwachtingspatroon.

Een paar weken geleden zei de hoofdredactrice van de Ad Valvas, het gratis VU krantje waar je eigenlijk niet omheen kunt en dat je kan pakken bij de liften, de trappen en elke ingang, dat het tijd was voor een ander. Na dit collegejaar moet ik het stokje overgeven aan een meisje waar ik de naam niet van weet. Jammer maar geen gigantisch probleem.

In de wereld van dichters, poëten en andere mensen die in raadsels spreken is het zijn van universiteitsdichter niet een gouden wikkel om een dik belegde boterham heen. Er is slechts één

reden dat ik er bang voor ben. Volgend jaar moet IK mijzelf weer een houding gaan geven. Daar zat ik mee terwijl het volgende mij opviel:

De huidige of vorige voorkant van de VU krant, afhankelijk wanneer dit schrijfseltje in de Menskamer belandt, is/was een afbeelding van Roos van Rijswijk. Roos van Rijswijk (RvR) is columniste van de Ad Valvas en daarmee een beetje een collega van mij. Ze was lang geleden een VU student maar dat was toen ik nog op de middelbare school aan het zoeken was naar de allergrootste rugzak. Ze is een literair talent en heeft een debuut uitgebracht bij een uitgeverij waar ik als ongepubliceerde hobbyist mij s 'nachts bij af trek (JOKE). Daarom is/was zij de voorkant.

De reden dat ik hier over schrijf is omdat zij, RvR, het nichtje is van de hoofdredactrice. Zo iets kan gebeuren. Roos kan ook geweldig schrijven dus waarom daarover zeiken? Zeker als je weet dat ze weg zal gaan. Deze dame heeft een roman achter haar naam en het binnen de familie blijven van de column duurde maar 12 jaar... Zo gaan die dingen! De motivatie voor dit relaas is eigenlijk nog egoïstischer dan de inleiding van vier alinea's over mij. Ik besloot daar iets over te schrijven. Over VU-net en Roos van Rijswijk. De hoofdredactrice zei met veel en mooie woorden: NEE. Maar mijn taak als Campusdichter is te schrijven over dingen die in mijn ogen scheef zijn. Daarom verveel ik er jullie nu mee:

VU-net

**je kan alles vinden op deze plek
het is een alwetende online spot
ik blijf agnost maar**

VU-net=levend

dus

VU-net= God

**een bieboete kleedt je af
vallig door campusdichterschap
Na dit jaar moet ik stoppen
voor en van Ad Valvas**

**Ze geboden me maar twee keer
in het blad**

**Dan ben ik mijn eretitel
debuut-loos
kwijt**

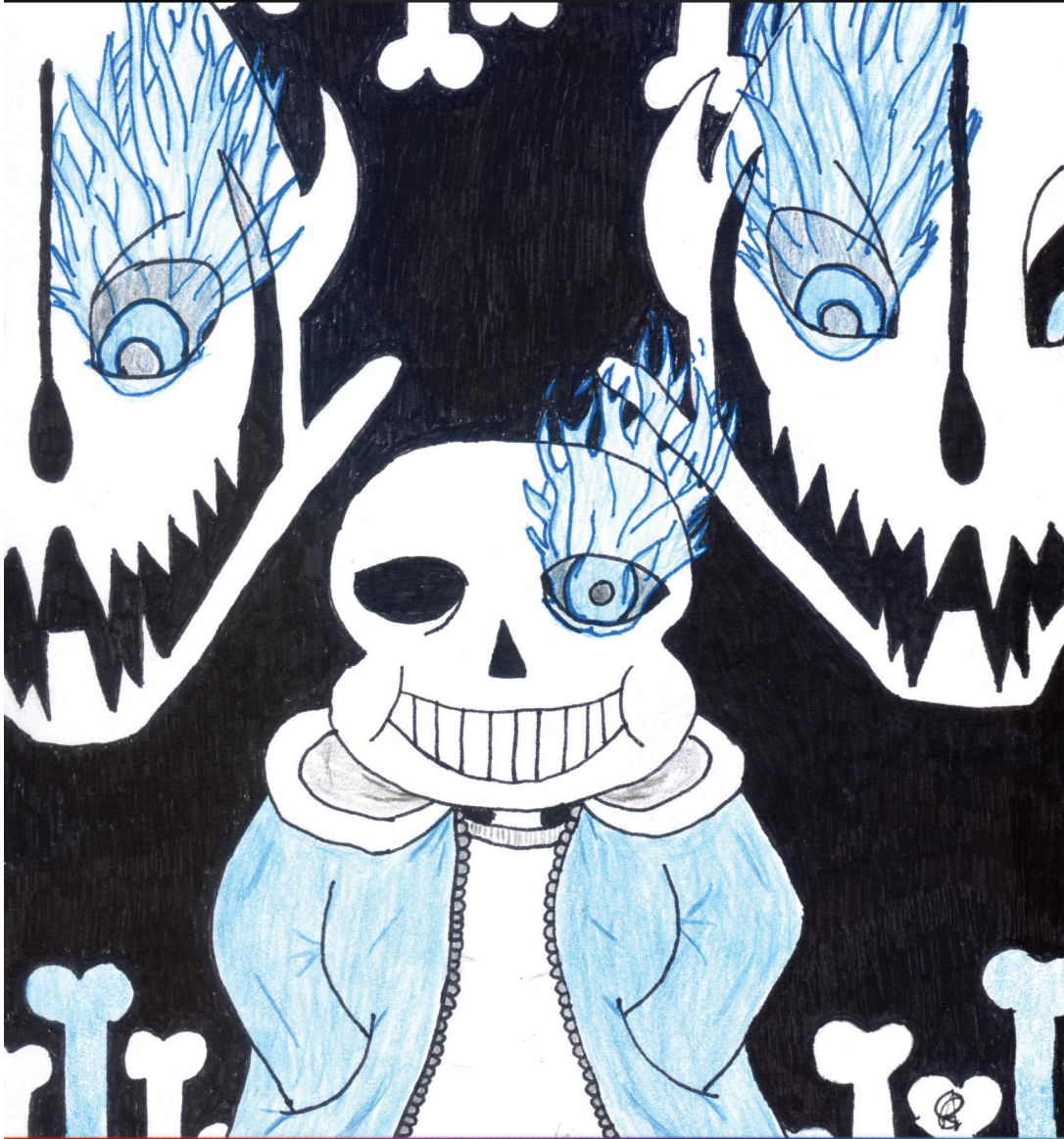
**Was ik maar
Roos van Rijswijk! familie
van de hoofdredactrice, dan kreeg ik
ook een voorpagina bij afscheid**

**Misschien luistert VU-net dan wel
naar mij. Kan ik het goddelijke bereiken
Nu strand ik in een poging
mij voor drie vakken
uit-te-schrijven**

Tekening achterkant door: Charlotte van den Brink

Creativiteit binnen MENS, laat je talent zien!

VU Boekhandel Amsterdam

Wil jij hier adverteren?
Neem contact op via mens-vu.nl!

